

Ésser plural. Jo sóc els altres, els altres són jo

Momu & No Es
Del 20.01.17 al 05.03.17

El treball recent de Momu & No Es (Eva Noguera i Lucía Moreno) se centra en la construcció de relats, hàbits i costums que neixen dels seus entorns més immediats. A partir de qüestionar rols essencials i intervenir les regles establertes, proposen altres opcions possibles que, a través de la ficció i la inventiva, desenvolupen una sèrie de trames, esdeveniments i faules basats en l'era postinternet i els referents de la cultura popular. Per a l'Espai 13 proposen *Ésser plural. Jo sóc els altres, els altres són jo*, una nova instal·lació que recrea un camp espectral i un espai en suspensió que, a través d'un conjunt d'elements escultòrics, sons màntrics, imatges suspeses i components performàtics, porta els visitants a un espai de sublimació i estranyament. A partir d'un procés d'investigació que especula i reflexiona sobre aspectes que s'estableixen en una societat domesticada per l'entreteniment com a premi, les artistes ofereixen una reconstrucció visual que parteix de la revisió i l'anàlisi de diversos elements amagats en els nostres entorns quotidians i en el que sembla més comú, anodí i estètic: el concepte de recinte turístic com a recompensa pels nostres sacrificis, els *bodypillows* com a substitutius emocionals, les submissions als models actuals, en què els objectes es perceben com a

elements de desig, la dignificació d'elements que "es trogen" mitjançant el poder del viral, la idea de perfecció mitjançant figures idealitzades, fer d'un *meme* un personatge real humà amb aparença d'estoc o saldo, o un oracle a qui demanem que doni sentit a les absurditats.

L'espectador, a mesura que s'endinsa en la sala, comença a percebre diverses veus integrades en l'exposició. Una polifonia creada per la repetició dels títols de les peces que porta el públic a un altre estat de consciència sobre les imatges que es representen com a actes paròdics i que alhora destil·la humor, cinisme i fragments de derrota: *I really can see you / I believe there are supernatural things that happen / Brace brace necklace / Ryan Gosling pillow / Pillow awareness / I entirely understand / DVD is dead / My advice to Lucy / P.P.I. (posvivos, predescompuestos and influencers) / The austerity of imagination / Everyone is starting a new exciting stage of life except you*. Es tracta de peces que determinen i combinen una sèrie de conceptes relacionats amb la multiplicitat, el desdoblament, l'omnipresència i la presència espectral que, des de l'espai personal de cada individu com a lloc d'assaig, atorguen a l'ésser humà noves capacitats sobrenaturals que fan que la convicció i la fe s'equiparin amb el futur de la tecnologia.

A partir d'un escenari que representa un parc temàtic, l'exposició intenta donar respostes a un seguit de preguntes sobre l'època en què vivim, tot el que anhelem i les retribucions que esperem pels nostres esforços diaris. És a dir, un tipus de construcció social que, mitjançant promeses i esperances, ofereix una redempció i entrega a un nou ordre de representació social; un món cada cop més determinat i impulsat pels càlculs, la recopilació de dades i la distribució de la informació en el "jo quantificat" es fa visible sovint a través de dades, estructures creuades per interfícies, entorns virtuals o tecnologies persuasives.¹

Un plantejament expositiu més pròxim al d'una extensió de la realitat que confon i altera fàcilment la vida quotidiana i l'entorn digital en un món que reproduceix, magnifica i aïlla qüestions presents en el nostre dia a dia. Com ens premia la societat? Què representa ser humà en una era hiperconnectada? Seré prou popular? Consideracions que, des de la telemàtica com a camp interdisciplinari de treball, ens porten a reflexionar sobre el que és real i el que no ho és a partir de conceptes que construeixen un arquetip social propi: la idea de promesa, el consum ociós, les referències als objectes de desig o els substitutius emocionals.

Ésser plural. Jo sóc els altres, els altres són jo, en definitiva, desenvolupa un exercici de narrativa caracteritzat per fer-nos participants d'un món –aparentment normalitzat– que analitza tot una sèrie de fets i situacions carregades de dubtes, interrogants, estranyesa i perplexitat. Una cosa que, des dels àmbits digitals i virtuals i utilitzant la tecnologia persuasiva com a base del seu treball, genera, en una societat perfecta, uns estats d'ànims contraris als que promou: insatisfacció, sensació d'inadaptació social, frustració respecte a fites que no s'assoleixen fàcilment o simplement un estat de tedi etern, que colpeja i castiga el nostre narcisisme.

Jordi Antas

¹ Tecnologia persuasiva: pràctica que utilitza les computadores per canviar el que pensem i fem.

Peu a fora és un cicle comissariat per Jordi Antas

#Peuafora

Fundació Joan Miró

 Barcelona

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470
info@fmirobcn.org

Amb la col·laboració de:

 Sabadell
Fundació

Amb el suport de:

 M

 interveno
intervenito

Plural being: I am the others, the others are me

Momu & No Es
From 20.01.17 to 05.03.17

The recent work of Momu & No Es (Eva Noguera and Lucía Moreno) revolves around the construction of stories, habits and routines stemming from their immediate surroundings. By questioning social roles and modifying the established rules, they propose other possible alternatives, using fiction and ingenuity to develop a series of storylines, events and fables that draw on the post-internet era and on elements of popular culture. For Espai 13, they present *Plural being: I am the others, the others are me*, a new installation that recreates a spectral field and a suspended space in which a series of sculptural elements, mantric sounds, hanging images and performative components lead visitors into a state of sublimation and estrangement. Through a process of speculative and reflective research into aspects that arise in a society domesticated by entertainment as reward, the duo presents a visual reconstruction based on the review and analysis of various elements hidden in our everyday environments and in the seemingly ordinary, anodyne and superficial: the concept of tourist resorts as a reward for your sacrifices, bodypillows as emotional surrogates, submission to contemporary models in which objects are perceived as items of desire, the dignification of elements that

are “trolled” through viral power, the idea of perfection embodied in idealised figures, creating a flesh and blood person out of a meme in the guise of “stock” or “bargain”, and an oracle that we turn to in the hope of finding meaning in meaninglessness.

As they make their way through the room, visitors become aware of different voices that form part of the exhibition. A polyphony generated by the repetition of the titles of the works that creates an altered state of consciousness, over images that are represented as parodic acts but also exude humour, cynicism, and shreds of defeat: *I really can see you / I believe there are supernatural things that happen / Brace brace necklace / Ryan Gosling pillow / Pillow awareness / I entirely understand / DVD is dead / My advice to Lucy / P.P.I (Postvivos, predescompuestos and influencers) / The austerity of imagination / Everyone is starting a new exciting stage of life except you*. Pieces that establish and combine concepts related to multiplicity, the double, omnipresence, and the spectral presence that gives human beings – from the personal space of each individual as a testing ground – new supernatural abilities, in which conviction and faith are placed on equal terms and parallel to technological progress.

Through a theme park scenario, the exhibition tries to provide answers to a series of questions about the times we live in, the things we yearn for, and the rewards we hope to get in return for our daily efforts. In other words, about a type of social construction based on making promises and raising hopes, offering redemption and delivering a new order of social representation; a world that is increasingly determined and driven by calculation, data collection, and the distribution of information in which the “quantified self” is often logged and displayed through data, structures created by interfaces, virtual environments, and persuasive technologies.¹

An exhibition that is more like a kind of expanded reality that easily mixes up and alters everyday life and the digital environment, in a world that reproduces, magnifies, and isolates aspects that form part of our day to day lives. How does society reward us? What do human beings represent in a hyperconnected era? Will I be popular enough? Deliberations that explore – using telematics as an interdisciplinary field of work – what is real and what is not based on concepts that construct a specific social archetype: the idea of the promise, consumer leisure, references to objects of desire, and emotional surrogates.

All in all, *Plural being: I am the others, the others are me*, is a narrative exercise that draws us into a seemingly normalised world which analyses a whole series of facts and situations fraught with doubts, questions, surprise and bewilderment. Grounded in the digital and virtual spheres, using persuasive technology as a base from working basis, the project generates effects that address a perfect society, altering moods that are contrary to its ideal projections: dissatisfaction, a sense of social maladjustment, frustration when goals aren't easily reached, or simply a state of endless tedium, which bruises and punishes our narcissism.

Jordi Antas

¹ Persuasive technology: a practice used by computers to change what we think and do.

One Foot Out exhibitions curated by Jordi Antas

#Peuafora

Fundació Joan Miró

 Barcelona

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470
info@fmirobcn.org

With the collaboration of:

 Sabadell
Fundació

With the support of:

 M

 **intervento**
intervenito

Ser plural. Yo soy los otros, los otros son yo

Momu & No Es
Del 20.01.17 al 05.03.17

El trabajo reciente de Momu & No Es (Eva Noguera y Lucía Moreno) se centra en la construcción de relatos, hábitos y costumbres que nacen de sus entornos más inmediatos. A partir de cuestionar roles sociales e intervenir las reglas establecidas, proponen otras opciones posibles que, a través de la ficción y la inventiva, desarrollan una serie de tramas, acontecimientos y fábulas basándose en la era postinternet y los referentes de la cultura popular. Para el Espai 13 proponen *Ser plural. Yo soy los otros, los otros son yo*, una nueva instalación que recrea un campo espectral y un espacio en suspensión que, a través de un conjunto de elementos escultóricos, sonidos mántricos, imágenes suspendidas y componentes performánticos, conduce a los visitantes a un espacio de sublimación y extrañamiento. A partir de un proceso de investigación que especula y reflexiona sobre aspectos que se establecen en una sociedad domesticada por el entretenimiento como premio, las artistas ofrecen una reconstrucción visual que parte de la revisión y análisis de diferentes elementos escondidos en nuestros entornos cotidianos y en lo que parece más común, anodino y estético: el concepto de resort turístico como recompensa por tus sacrificios, los *bodypillows* como sustitutos emocionales, los sometimientos a

los modelos actuales, en los que los objetos se perciben como elementos de deseo, la dignificación de elementos que “se trolean” mediante el poder de lo viral, la idea de perfección mediante figuras idealizadas, hacer de un *meme* un personaje real de carne y hueso con apariencia de *stock* o saldo, o un oráculo a quien le pedimos que dé sentido a los sinsentidos.

A medida que se adentra en la sala, el espectador empieza a percibir distintas voces integradas en la exposición. Una polifonía creada por la repetición de los títulos de las piezas que lleva al público a otro estado de consciencia sobre las imágenes que se representan como actos paródicos, al mismo tiempo que destila humor, cinismo y fragmentos de derrota: *I really can see you / I believe there are supernatural things that happen / Brace brace necklace / Ryan Gosling pillow / Pillow awareness / I entirely understand / DVD is dead / My advice to Lucy / P.P.I. (posvivos, predescompuestos and influencers) / The austerity of imagination / Everyone is starting a new exciting stage of life except you*. Se trata de piezas que determinan y combinan una serie de conceptos relacionados con la multiplicidad, el desdoblamiento, la omnipresencia y la presencia espectral que, desde el espacio personal de cada individuo como

lugar de ensayo, otorgan al ser humano nuevas capacidades sobrenaturales, con las que la convicción y la fe se equiparan con el devenir tecnológico.

A partir de un escenario a modo de parque temático, la exposición intenta dar respuestas a una serie de preguntas sobre el tiempo que vivimos, las cosas que anhelamos y las retribuciones que esperamos por nuestros esfuerzos diarios. Es decir, un tipo de construcción social que, mediante promesas y esperanzas, ofrece una redención y entrega a un nuevo orden de representación social; un mundo cada vez más determinado y impulsado por los cálculos, la recopilación de datos y la distribución de la información en el que el “yo cuantificado” se visibiliza a menudo a través de datos, estructuras creadas por interfaces, entornos virtuales o tecnologías persuasivas.¹

Un planteamiento expositivo más próximo al de una extensión de la realidad que confunde y altera fácilmente la vida diaria y el entorno digital, en un mundo que reproduce, magnifica y aísla cuestiones presentes en nuestro día a día. ¿Cómo nos premia la sociedad? ¿Qué representa ser humano en una era hiperconectada? ¿Seré lo suficientemente popular? Consideraciones que, desde la telemática como campo interdisciplinar de trabajo, nos llevan a reflexionar sobre lo que es real y lo que no a partir de conceptos que construyen un arquetipo social propio: la idea de promesa, el consumo ocioso, las referencias a los objetos de deseo o los sustitutivos emocionales.

Ser plural. Yo soy los otros, los otros son yo, en definitiva, desarrolla un ejercicio de narrativa caracterizado por hacernos partícipes de un mundo –aparentemente normalizado– que analiza toda una serie de hechos y situaciones cargadas de dudas, interrogantes, extrañeza y perplejidad. Algo que, desde los ámbitos digitales y virtuales y utilizando la tecnología persuasiva como base de trabajo, genera, en la sociedad perfecta, unos estados de ánimos contrarios a los que promueve: insatisfacción, sensación de inadaptación social, frustración por logros que no se alcanzan fácilmente o simplemente un estado de eterno tedio, que golpea y castiga nuestro narcisismo.

Jordi Antas

¹ Tecnología persuasiva: práctica que usa las computadoras para cambiar lo que pensamos y hacemos.

Un pie fuera es un ciclo comisariado por Jordi Antas

#Peuafora

Fundació Joan Miró

 Barcelona

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470
info@fmirobcn.org

Con la colaboración de:

 Sabadell
Fundació

Amb el suport de:

 M

 interventa
intervento